

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 sierpnia 2019 r.  
sprawy **Z. P.** ,  
skazanego z art. 200 § 1 k.k.  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 7 lutego 2019 r., sygn. II AKa (...),  
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego S.  
z dnia 11 września 2018 r., sygn. III K (...),

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć  
skazanego.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z 11 września 2018 r., sygn. III K (...), Z. P. uznany został za winnego ciągu czterech przestępstw z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności i ciągu dwóch przestępstw z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., za które wymierzono mu także karę 2 lat pozbawienia wolności. Orzeczone kary sprowadzono do kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd orzekł nadto zakaz kontaktowania się z trzema pokrzywdzonymi oraz orzekł zadośćuczynienie za

doznaną krzywdę na rzecz A. T. w kwocie 10 000 złotych. Z. P. został jednocześnie uniewinniony od popełnienia czynu opisanego w punkcie VII aktu oskarżenia.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońca oskarżonego i prokurator.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości i w apelacji sformułował zarzuty obrazy przepisów postępowania oraz obrazy prawa materialnego i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego a ewentualnie o umorzenie postępowania.

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego, także w całości i zarzucił dokonanie błędu w ustaleniach faktycznych oraz rażącą niewspółmierność wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności, niesłuszne niezastosowanie środka karnego z art. 41 § 1a k.k. oraz środka kompensacyjnego z postaci zadośćuczynienia na rzecz dwóch innych pokrzywdzonych. Podnosząc te zarzuty prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie VII aktu oskarżenia oraz o zmianę wyroku w zakresie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności przez wymierzenie oskarżonemu kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczenie niezastosowanego środka karnego w postaci dożywotniego zakazu wykonywania działalności związanej z wychowywaniem, edukacją, leczeniem małoletnich i opieką nad nimi oraz orzeczenie obowiązku uiszczenia zadośćuczynienia za doznaną krzywdę także na rzecz N. K. w kwocie 10 000 złotych i M. S. w kwocie 10 000 złotych.

Po rozpoznaniu apelacji, Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z 7 lutego 2019 r., sygn. akt II AKa (...), uchylił zaskarżony wyrok w części uniewinniającej Z. P. od popełnienia czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Ponadto zmieniono wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono od Z. P. na rzecz N. K. i M. S. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwotach po 10 000 złotych. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymany został w mocy.

Kasację od tego wyroku w części zmieniającej wyrok Sądu Okręgowego oraz w części utrzymującej zaskarżony wyrok w mocy wniósł obrońca skazanego. Zarzucił wyrokowi:

1. rażąco obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez nienależyte rozpoznanie zarzutów apelacyjnych wskazanych w apelacji obrońcy skazanego w szczególności zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 171 § 4 k.p.k., co doprowadziło do nierozważenia istoty tego zarzutu, a w konsekwencji do niedostrzeżenia istniejących uchybień wyroku Sądu pierwszej instancji,
2. rażące naruszenie prawa materialnego poprzez naruszenie art. 46 § 1 k.k., która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez jego zastosowanie i orzeczenie wobec Z. P. na rzecz N. K. i M. S. zadośćuczynienia za doznana krzywdę w kwotach po 10 000 złotych w następstwie niezasadnego uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 46 § 1 k.k. podniesionego w apelacji prokuratora w przypadku, gdy Sąd Okręgowy z wagi na brak wniosków uprawnionych złożonych w terminie miał jedynie fakultatywna możliwość orzeczenia tego środka, z czego nie skorzystał.

Obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Zastępca Prokuratora Rejonowego w S. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Oba sformułowane w kasacji zarzuty okazały się bezzasadne i to w stopniu pozwalającym na ich rozpoznanie na posiedzeniu wyznaczonym na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Lektura uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku prowadzi do wniosku, że kontrola odwoławcza wyroku Sądu pierwszej instancji dokonana została w sposób odpowiadający standardom określonym w Kodeksie postępowania karnego. Sąd Apelacyjny wyczerpująco ustosunkował się do zarzutów apelacji związanych z błędami w ustaleniach faktycznych wynikającymi, zdaniem obrońcy, z niewłaściwej oceny zeznań pokrzywdzonych w sprawie i to w odniesieniu do zeznań każdej z pokrzywdzonych z osobna. Kontrola odwoławcza prawidłowości ustaleń w tym zakresie uznana być musi za dostatecznie wnikliwą. Odniesiono się także do zarzutu kwestionującego zasadność oddalenia wniosku dowodowego

obrońcy o zapoznanie się z dokumentami dotyczącymi innych aniżeli występujące w przedmiotowym postępowaniu pokrzywdzonych. Sąd odwoławczy dostrzegł przy tym wskazywaną w apelacji niekonsekwencję Sądu pierwszej instancji w tym zakresie i wziął ją pod uwagę. Nie można zatem zgodzić się z twierdzeniem autora kasacji, że doszło ze strony Sadu Apelacyjnego w (...) do rażącego naruszenia prawa w postaci nienależytego rozpoznania zarzutów apelacyjnych. Tylko zaś wykazanie rażącego naruszenia prawa w tym zakresie mogłoby, zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. okazać się skuteczne dla uwzględnienia wniosku kasacji. Należyte rozpoznanie zarzutów nie oznacza przy tym, rzecz jasna, rozpoznania ich zgodnie z oczekiwaniami strony.

Drugi z zarzutów kasacji jest również bezzasadny i to w stopniu oczywistym. Art. 46 § 1 k.k. pozwala na zasądzenie zadośćuczynienia także wtedy, gdy brak jest wniosku pokrzywdzonego lub innej uprawnionej osoby. W sprawie wniesiona została apelacja na niekorzyść, w której podniesiono stosowny zarzut, a Sąd Apelacyjny, całkowicie zasadnie, uznał, że brak podstaw do ograniczenia zasądzenia zadośćuczynienia tylko w odniesieniu do pokrzywdzonej, co do której złożony stosowny wniosek. Rozstrzygnięcie to nie naruszyło w żaden sposób obowiązującego prawa, więc tym bardziej nie mogło naruszyć go w stopniu rażącym.

Z powyższych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.